

afskære en af alle parter ønsket dialog. Fredningsnævnet skal træffe beslutning herom inden udløbet af 2-års fristen og kan kun træffe beslutning herom én gang i samme sag.

Fredningsnævnets afgørelse om forlængelse af fristen kan påklages til Naturklagenævnet, jf. § 43, stk. 1. For at undgå at forsinke sagen yderligere er det bestemt i § 43, stk. 5, at Naturklagenævnet skal behandle klager over fredningsnævnets beslutning om at forlænge fristen inden for 8 uger fra modtagelse af denne.

Det forhold, at en fredningssag bortfalder, fordi det ikke har været muligt for fredningsnævnet at afslutte sagen inden for den fastsatte frist, skal imidlertid ikke indebære, at sagsrejser er afskåret fra at få den pågældende fredningssag genoptaget til behandling i fredningsnævnet. Uden for de lovbestemte regler om genoptagelse af behandlingen af en sag (remonstration) har borgere ikke i alle tilfælde krav på en ny realitetsbehandling af en sag ved den samme myndighed, der har behandlet sagen én gang, med mindre der er foreligger nye forhold eller nye omstændigheder vedrørende sagen.

Det er derfor præciseret i det nye stk. 2, at sagsrejser har et retskrav på at få fredningssagen genoptaget til fornyet behandling i fredningsnævnet, uanset om sagsrejser genfremsætter den for fredningsnævnet på uændret grundlag. Det er dog af hensyn til de berørte lodsejere bestemt, at denne ret skal udnyttes inden for 2 måneder.

For så vidt angår bortfald af de midlertidige retsvirkninger af en fredningssag, der verserer for Naturklagenævnet, henvises til bemærkningerne til § 43 a (ændringsforslag nr. 27).

Til nr. 22-23

Det foreslås i nr. 22, at det for fredninger, der omfatter arealer i internationale naturbeskyttelsesområder, skal fremgå af formålet, at fredningen skal medvirke til at sikre en gunstig bevaringsstatus for de arter og områder, som områderne er udpeget for.

Efter de gældende regler kan en fredning gå ud på ikke blot at bevare et områdes tilstand men også på at tilvejebringe en bestemt tilstand, der herefter skal bevares. Sådanne fredninger, hvori indgår naturgenopretning er fortsat af central betydning for naturbeskyttelsen, og det er fortsat vigtigt, at en fredning skal kunne skabe rammen om et naturgenopretningsprojekt.

Men det har ikke været tanken, at en fredning skal kunne gennemtvinge et naturgenopretningsprojekt, som de, der skal gennemføre det og betale for det, ikke kan støtte.

Det foreslås derfor i nr. 23, at en fredning, der indebærer gennemførelsen af et naturgenopretningsprojekt, kun kan gennemføres, hvis de, der er ansvarlige for gennemførelsen af naturgenopretningsprojektet og for omkostningerne hertil, kan anbefale, at fredningen gennemføres. Forslaget omfatter kun fredningssager, der indebærer gennemførelse af større, egentlige naturgenopretningsprojekter med betydelige, selvstændige omkostninger for amt og/eller stat. Som eksempel kan nævnes genskabelse af en sø. Mindre projekter, der snarere har karakter af 1. gangs pleje i form af rydning m.v., betragtes således ikke som naturgenopretningsprojekter, hvorfor fredninger med et sådant indhold fortsat ikke skal godkendes efter bestemmelsen.

Til nr. 24-25

Ifølge forarbejderne til ændringen af naturfredningsloven i 1978, jfr. lov nr. 219 af 24. maj 1978, var det forudsat, at der som hidtil normalt ikke skulle tillægges offentlige myndigheder erstatning i forbindelse med fredninger. Ved naturbeskyttelseslovens gennemførelse i 1992 var det efter forarbejderne hensigten at opretholde den hidtidige retstilstand med hensyn til udløsning af erstatning ved gennemførelse af fredninger.

Fredningsmyndighederne har i overensstemmelse hermed normalt ikke tillagt offentlige myndigheder erstatning i forbindelse med fredninger. Naturklagenævnet (Overfredningsnævnet) har dog i nogle tilfælde tilkendt Statens Jordlovsudvalg og Jordbrugsdirektoratet erstatning for arealer, som nævnet anså for alene at være erhvervet med henblik på midlertidig besiddelse. Endvidere kan Trafikministeriets opkøb til vejudlæg i visse tilfælde anses for erhvervelser til midlertidigt eje.

Der er endvidere tilkendt erstatning, når det ved fredning pålægges ejendommens ejer at gennemføre udgiftskrævende foranstaltninger samt i et vist omfang, når fredningen hindrer en aktuel eller konkret planlagt anvendelse af arealet.

Denne administrative praksis er ikke lovfæstet, bortset fra bestemmelsen i den gældende lovs § 39, stk. 1, hvorefter fredningsnævnet kan bestemme, om og med hvilket beløb, der skal ydes erstatning i tilfælde, hvor fredningsbestemmelserne indeholder et påbud til en offentlig myndighed.

Der har i de seneste år været rejst krav om fredningserstatning fra flere statslige myndigheder, også for arealer, der har været i myndighedens eje over en lang årrække.